

TRENING BEZSTRZAŁOWY

Strzelania sytuacyjne

mł. asp. Dominik Połec

Zakład Interwencji Policyjnych CSP

asp. szt. Karol Piechowski

Zakład Interwencji Policyjnych CSP

mł. asp. Marcin Załuga

Zakład Interwencji Policyjnych CSP

Artykuł przeznaczony jest dla policjantów szkolenia zawodowego podstawowego oraz funkcjonariuszy będących w czynnej służbie. Jego celem jest zaprezentowanie sposobu rozwijania, uzupełniania oraz utrwalania umiejętności posługiwania się bronią palną. Trening bezstrzałowy ma wykształcić umiejętności policjanta gwarantujące bezpieczne i sprawne posługiwanie się bronią palną, wypracowanie odpowiednich nawyków i reakcji ruchowych oraz opanowanie czynności umożliwiających osiągnięcie precyzji strzału. Jest to możliwe tylko poprzez wyćwiczenie „pamięci mięśniowej” wskutek powtarzania wielokrotnie danej czynności. W tej części zostały przedstawione niektóre elementy treningu bezstrzałowego dotyczące strzelań sytuacyjnych, zasady pracy w patrolu dwuosobowym, wybrane elementy taktyki wchodzenia do pomieszczeń oraz zachowania w trakcie awarii broni bądź konieczności wymiany magazynka za osłoną.

WSTĘP

Artykuł stanowi element serii, trzy wcześniej opublikowane materiały dotyczyły posługiwania się bronią palną krótką w warunkach typowych dla strzelań statycznych, szybkich i dynamicznych. Niniejsze opracowanie zostało poświęcone tematyce treningu bezstrzałowego mającego na celu przygotowanie do strzelań sytuacyjnych z broni palnej krótkiej. Charakterystyka przeprowadzenia takiej formy treningu wymaga stworzenia sytuacji jak najbardziej zbliżonej do rzeczywistych warunków, z uczestnictwem co najmniej dwuosobowego zespołu (patrolu), z bronią gotową do oddania strzału zgodnie z zasadami taktyki. Strzelania

te można prowadzić po wysiłku fizycznym, jak w przypadku strzelań dynamicznych, ponieważ należy również wziąć pod uwagę sytuację, gdy uzbrojony przestępca po pościgu ukryje się w pomieszczeniu, do którego policjanci będący na miejscu zmuszeni są wejść w sposób bezpieczny. W tym momencie mają możliwość wykorzystania wiedzy i umiejętności zdobytych podczas treningu strzelań dynamicznych, w tym pracy na osłonach z elementami taktyki wchodzenia do pomieszczeń, opisanej w poprzednich częściach. Po zapoznaniu z techniką oraz taktyką posługiwania się bronią palną krótką z zakresu strzelań statycznych, szybkich i dynamicznych następnym etapem doskonalenia wiedzy i umiejętności jest strzelanie sytuacyjne.

Etap szkolenia w zakresie strzelań sytuacyjnych to etap dosyć zaawansowany, w którym nie może być mowy o pomyłkach. Elementy wykształcone we wcześniejszych etapach mogą się przyczynić do dużo lepszego wykonania strzelania sytuacyjnego. Należy zwrócić uwagę na to, iż strzelanie sytuacyjne będzie towarzyszyło policjantom w trakcie podejmowanej interwencji wobec niebezpiecznego i uzbrojonego napastnika, który może działać w sposób nieprzewidywalny. Policjanci uczestniczący w interwencji muszą zadbać o własne bezpieczeństwo oraz niejednokrotnie – o bezpieczeństwo osób postronnych. To ogromna odpowiedzialność, ponieważ oprócz podjęcia szybkiej i nieodwracalnej decyzji o użyciu broni palnej wobec osoby, trzeba również przeanalizować zasadność jej użycia oraz inne możliwe scenariusze przebiegu zdarzenia. Takie decyzje podejmuje się często w ułamkach sekundy. Nie ma wtedy czasu na przypominanie sobie zasady działania broni palnej, ponieważ za sprawne posługiwanie się bronią odpowiedzialna jest pamięć mięśniowa. Zatem im więcej poświęca się czasu na trening i doskonalenie umiejętności w wyrobieniu poprawnych nawyków szybkiego, sprawnego, a zarazem celnego posługiwania się bronią, tym sprawniej będzie można zareagować w sytuacji zagrożenia.

PRACA W ZESPOLE DWUOSOBOWYM

W większości przypadków policjanci pełnią codzienną służbę w patrolach dwuosobowych. Bardzo ważnym elementem pracy w takim zespole jest komunikacja, zarówno werbalna, jak i niewerbalna. Bez właściwej komunikacji, która będzie

czytelna, prosta i zrozumiała, nie da się w pełni skutecznie i bezpiecznie przekazywać sobie wzajemnie informacji. Zespół dwuosobowy możemy umownie podzielić na jedynekę i dwójkę. Jedyneką będzie policjant idący z przodu, to on nadaje dynamikę przemieszczania się. Decyduje również, kiedy zespół przemieszcza się w kierunku zagrożenia, po uprzednim upewnieniu się, że dwójka jest przygotowana i można działać (komunikat werbalny lub niewerbalny od dwójki). Jedyneką stanowi tak naprawdę osłonę dla dwójki, dlatego dobrze, jeśli będzie to policjant z większym doświadczeniem i umiejętnościami, co w warunkach stresowych, a zwłaszcza w przypadku zagrożenia życia i zdrowia, ma ogromne znaczenie. Zespół powinien zajmować jak najmniejszą powierzchnię, patrząc od przodu, a dwójka powinna iść z tyłu, chowając się za jedyneką. Po komendzie lub przyjętym sygnale zespół przemieszcza się. Rejon odpowiedzialności jedynki to miejsce, gdzie się przemieszcza patrol, odpowiada ona za wszystko, co się dzieje z przodu, natomiast dwójka obserwuje tył oraz obszar z lewej i prawej strony zespołu (fot. 1–5). Bardzo istotnym elementem taktyki działania w zespole jest to, aby dwójka trzymała broń oburącz, na wysokości klatki piersiowej, blisko ciała. Lufa powinna być ułożona równolegle do podłoża, w kierunku zagrożenia, w jakim zespół się przemieszcza. Należy ostrożnie układać broń, tak aby nie kierować wylotu lufy w sylwetkę jedynki. Jedyneką również trzyma broń oburącz, zgodnie z zasadami taktyki, w zależności od dynamiki i odległości do miejsca, gdzie się przemieszcza. Na niewielkim dystansie ręce trzyma wyprostowane, broń jest opuszczona w sposób umożliwiający obserwację miejsca zagrożenia. Na dłuższym dystansie, aby nie męczyć rąk i zwiększyć szybkość przemieszczania, broń trzyma się

Fot. 1.

Fot. 2.

Fot. 3.

Fot. 4.

Fot. 5.

Fot. 1–5. Praca w patrolu dwuosobowym.

STRZELANIA SYTUACYJNE

Fot. 6. Błąd – brak komunikacji.

Fot. 8. Błąd – wyprostowane ręce dwójki.

Fot. 7. Błąd – kierowanie lufy w plecy jedynki.

Fot. 9. Błąd – kierowanie wylotu lufy w podłogę przez dwójkę.

na wysokości klatki piersiowej, jak najbliżej ciała, wylot lufy w kierunku zagrożenia. W momencie pojawienia się zagrożenia najczęściej jedynka zaczyna walkę. W sytuacji, kiedy skończy jej się amunicja, pojawi się niesprawność broni lub inna przyczyna, kiedy nie będzie mogła oddawać strzałów, dwójka przejmuje rolę jedynki, kontynuuje walkę i oddaje strzały w kierunku zagrożenia. W tym czasie jedynka może wykonać czynności przywracające jej zdolność bojową.

Najczęstsze błędy, jakie mogą pojawić się w zespole w trakcie przemieszczania:

- niewłaściwa komunikacja lub jej brak (fot. 6),
- niezgrana dynamika zespołu,
- kierowanie wylotu lufy w sylwetkę jedynki przez dwójkę (fot. 7),
- wyprostowane ręce z wyprowadzoną bronią przez dwójkę (fot. 8),
- kierowanie wylotu lufy w podłogę przez dwójkę (fot. 9).

ZACHOWANIE ZESPOŁU W TRAKCIE AWARII BRONI BĄDŹ KONIECZNOŚCI WYMIANY AWARYJNEJ MAGAZYNKA ZA OSŁONĄ WYSOKĄ, TZW. MŁYNEK

Praca z wykorzystaniem osłon wysokich opisana była w poprzednim artykule dot. strzelań dynamicznych. Przesłoną, do której zespół policjantów będzie podchodził, może być

pojazd, ściana, róg budynku, wejście do budynku lub inny obiekt. Pod względem taktyki i dla własnego bezpieczeństwa należy wykorzystywać napotkane w danym miejscu osłony. Działając w zespole (przyjmijmy wariant pracy na jednej krawędzi), jedynka pracuje na krawędzi, a dwójka chowa się za nią. W przykładowej sytuacji, kiedy to jedynka ma awarię broni, koniec amunicji lub pojawia się inna przyczyna, która uniemożliwia dalsze prowadzenie ognia, dwójka w tym czasie jest w gotowości, obserwuje otoczenie – nie wychyla się. Pod względem taktyki wskazane jest, aby jak najszybciej przywrócić swoją zdolność bojową. W przypadku awarii broni lub końca amunicji w magazynku podpiętym do chwytu broni jedynka musi jak najszybciej zejść z linii ognia, tym samym umożliwiając przejście jego prowadzenia dwójce. Należy przy tym pamiętać o wzajemnej komunikacji w zespole. Jedynka w przypadku stwierdzenia niesprawności broni chowa się za osłoną i tym samym ustępuje miejsca dwójce, która przejmuje prowadzenie ognia. Co jest niezwykle istotne, przemieszcza się w bok, wykonując czynności z przywracaniem swojej zdolności bojowej (wymiana awaryjnego magazynka lub usunięcie niesprawności broni), obserwując krawędź, gdzie występuje zagrożenie, jednocześnie obserwując dwójkę. W ekstremalnych sytuacjach może poszerzyć swój obserwowany obszar i w razie potrzeby odpowiednio zareagować (np. postrzał członka zespołu, pojawienie się innego zagrożenia, którego prowadzący ogień nie jest w stanie zauważyć). Po usunięciu niesprawności

Fot. 10.

Fot. 13.

Fot. 11.

Fot. 14.

Fot. 12.

Fot. 15.

Fot. 10–15. Młynek.

broni trzeba jak najszybciej zająć miejsce dwójki w zespole i ustawić się za prowadzącym ogień. W tym celu należy „zgasić broń” (broń blisko ciała, palec poza językiem spustowym – wzdłuż zamka; broń trzymana oburącz na wysokości klatki piersiowej, wylot lufy skierowany w dół, w taki sposób, aby pominąć części ciała członka zespołu). Po zajęciu miejsca dwójka daje sygnał gotowości (komunikacja werbalna i niewerbalna) jedynce, która prowadzi ogień (fot. 10–15). W przypadku niesprawności broni drugiego członka zespołu, prowadzącego ogień, wszystkie czynności wykonuje się analogicznie do opisanych. W przypadku konieczności przemieszczenia się dalej za przesłonę (np. wejście do budynku, pomieszczenia), w sytuacji gdy wystrzeliliśmy nieznaną ilość amunicji z jednego magazynka, a drugi jest pełen w ładownicy, dobrym

rozwiązaniem będzie wymiana taktyczna magazynka (opisana w poprzednim artykule dot. strzelań dynamicznych). **Najczęstsze błędy, jakie mogą się pojawić w tzw. młynku, to:**

- niewłaściwa komunikacja lub jej brak,
- brak obserwacji miejsca zagrożenia w przypadku wymiany magazynka (fot. 16),
- brak kontroli broni w przypadku jej niesprawności i wyrzucenie magazynka z amunicją,
- niewłaściwe usunięcie zacięcia broni, co powoduje jej zablokowanie,
- brak gaszenia broni podczas wykonywania tzw. młynka (fot. 17),
- niewłaściwa praca z wykorzystaniem przesłony wysokiej (fot. 18).

STRZELANIA SYTUACYJNE

Fot. 16.

Fot. 16. Błąd – brak obserwacji miejsca zagrożenia w przypadku wymiany magazynka.

Fot. 17.

Fot. 17. Błąd – brak gaszenia broni podczas wykonywania tzw. młynka.

Fot. 18.

Fot. 18. Błąd – niewłaściwa praca z wykorzystaniem przesłony wysokiej.

WEJŚCIE I SPRAWDZENIE POMIESZCZEŃ

Sam sposób przemieszczania się w budynkach, pokonywanie ciągów komunikacyjnych, klatek schodowych i korytarzy jest tematem bardzo rozległym. Warto zaznajomić się z taktyką walki w budynkach¹. Obecna sytuacja i zagrożenia, w tym terrorystyczne, niejako wymuszają na policjantach zaznajomienie się z tą taktyką. To policjanci, zwłaszcza służby prewencyjnej, mogą znaleźć się jako pierwsi w takiej sytuacji, a co za tym idzie, patrol dwuosobowy będzie jako pierwszy dokonywał kontroli pomieszczeń w poszukiwaniu napastnika.

Spośród wszystkich metod wejścia do pomieszczeń należy skupić się na dwóch z nich: metodzie hakowej i krzyżowej. **Metodę hakową** możemy wykorzystać, wchodząc do pomieszczenia zarówno z jednej, jak i dwóch krawędzi, np. otworu drzwiowego. Polega na jednoczesnym szybkim wejściu policjantów do pomieszczenia na obie strony otworu drzwiowego (hakiem). Należy podkreślić, iż wejście do pomieszczenia powinno być poprzedzone jak największą jego wizualną kontrolą (tzw. krojeniem). Dzięki czemu wykluczamy kawałek po kawałku miejsca, gdzie może czekać zagrożenie. Sposób wykonania tych czynności był opisany w artykule o strzelaniach dynamicznych.

Wejście do pomieszczenia z jednej krawędzi – jedynka sprawdza pomieszczenie, „krojąc” obszar zagrożenia. Dwójka czeka z tyłu. Po sprawdzeniu i upewnieniu się, że widoczna część pomieszczenia jest bezpieczna, jedynka informuje o tym dwójkę (komunikacja werbalna i niewerbalna, umówione znaki lub sygnały). O wejściu

Fot. 19.

Fot. 20.

Fot. 21.

Fot. 22.

Fot. 23.

Fot. 24.

Fot. 25.

Fot. 19–25. Wejście do pomieszczenia z jednej krawędzi.

do pomieszczenia i czasie, kiedy to ma nastąpić, decyduje dwójka. Co ważne, musi dać jedynce wyraźny sygnał, aby obaj policjanci weszli jednocześnie. Jedynek przybliża się do krawędzi pomieszczenia, nie zmieniając położenia broni. Obaj członkowie zespołu w momencie wejścia powinni mieć broń wysoko przy ciele na wysokości klatki piersiowej. Taki sposób ułożenia broni uniemożliwia jej odebranie przez napastnika, który może znajdować się za ścianą, oraz gwarantuje szybkie oddanie celnego strzału na krótkim dystansie w przypadku zagrożenia. Dwójka daje czytelny sygnał do wejścia. Jednoczesne wejście i kontrola powinny odbyć się jak najbardziej dynamicznie (fot. 19–25).

Wejście do pomieszczenia z dwóch krawędzi – może zdarzyć się sytuacja, kiedy drzwi do pomieszczenia będą zamknięte. Z zachowaniem bezpieczeństwa patrol ustawia się po obu stronach futryny, na zadany sygnał jeden z policjantów otwiera drzwi, a drugi „kroi” pomieszczenie. Inna sytuacja powstanie, kiedy drzwi będą otwarte lub ich nie będzie. Podejście patrolu jest na jedną stronę wejścia do pomieszczenia. Pracując na jednej krawędzi, jedynka sprawdza pomieszczenie, „krojąc” je kawałek po kawałku. Po jego możliwie jak największym sprawdzeniu dwójka może przejść na drugą stronę otworu wejściowego. Decyzja o takim rozwiązaniu powinna być poprzedzona odpowiednimi komunikatami w zespole. Jedynek wówczas jak najbardziej zbliża się do ściany i obserwuje

Fot. 26.

Fot. 27.

Fot. 28.

STRZELANIA SYTUACYJNE

Fot. 29.

Fot. 33.

Fot. 30.

Fot. 34.

Fot. 31.

Fot. 35.

Fot. 32.

Fot. 36.

Fot. 37.

Fot. 39

Fot. 38.

Fot. 40.

Fot. 26–38. Wejście do pomieszczenia z dwóch krawędzi.

wnętrze pomieszczenia. Dwójka pomału zaczyna „kroić” głębiej pomieszczenie, przesuwając się w kierunku drugiej strony wejścia. Po sprawdzeniu i dotarciu na drugą krawędź obaj policjanci skracają dystans do krawędzi i wchodzi jednocześnie przez otwór do pomieszczenia w sposób opisany powyżej (hakiem) na swoją stronę. Co istotne, wejście z dwóch krawędzi do pomieszczenia, przy jednoczesnym jego głębszym sprawdzeniu, jest dużo bezpieczniejsze niż z jednej krawędzi (fot. 26–38). Pozytywnymi cechami wejścia hakowego do pomieszczenia, zarówno z jednej, jak i z dwóch krawędzi, są szybkość i dynamika wejścia do pomieszczenia, krótki czas ekspozycji patrolu w otworze drzwiowym. Negatywną cechą będzie możliwość zakleszczenia się policjantów w momencie wejścia, jeśli otwór będzie zbyt wąski.

Metoda krzyżowa – polega na tym, iż policjanci ustawieni są po obu stronach wejścia do pomieszczenia, uprzednio sprawdzonego krojeniem. Na umówiony znak lub sygnał wchodzi naprzemiennie (krzyżowo) do pomieszczenia i kierują się do jego przeciwległego narożnika. Pozytywnymi cechami takiego rozwiązania są duża szybkość i dynamika wejścia, brak możliwości zakleszczenia się policjantów w wąskim otworze wejściowym, jak to może mieć miejsce w przypadku metody hakowej. Każdy z policjantów, wchodząc do pomieszczenia, kieruje się w miejsce, które obserwował. Negatywną cechą będzie zagrożenie atakiem na pierwszego policjanta ze strony przeciwnej (fot. 39–44).

Fot. 41.

Fot. 42.

STRZELANIA SYTUACYJNE

Fot. 43.

Fot. 46.

Fot. 46. Niewłaściwie dobrana metoda wejścia.

Fot. 44.

Fot. 39–44. Metoda krzyżowa.

Fot. 45.

Fot. 45. Błąd – wejście do pomieszczenia z opuszczoną bronią i wyprostowanymi rękoma.

Najczęstsze błędy popełniane podczas wejścia do pomieszczeń:

- niewłaściwa komunikacja lub jej brak,
- wejście do pomieszczenia z opuszczoną bronią i wyprostowanymi rękoma (fot. 45),
- niewłaściwe sprawdzenie pomieszczenia („krojenie”),
- niewłaściwie dobrana metoda wejścia (fot. 46),
- brak kontroli przeciwnych narożników.

SPRAWDZANIE POMIESZCZEŃ

Każde pomieszczenie, do którego wchodzi patrol, należy dokładnie sprawdzić. Osoba, wobec której użycie broni będzie zasadne, za wszelką cenę będzie starała się uciec lub ukryć, np. w innych pomieszczeniach, za meblami itp. Mogą to być również pojazdy, inne przedmioty itp. Po wstępnej kontroli pomieszczenia należy przystąpić do sprawdzenia miejsc, gdzie przestępca mógłby się schować. Bardzo ważna jest komunikacja i sygnały w patrolu. Przede wszystkim należy zachować szczególną czujność i uwagę, dokonując sprawdzenia całego pomieszczenia. Należy zachowywać trójkąt bezpieczeństwa. Broń trzeba mieć cały czas w gotowości i obserwować otoczenie. Podchodząc przykładowo do szafy, należy trzymać broń w celu, lekko obniżoną, aby obserwować miejsca, gdzie może być zagrożenie. Jeden z policjantów podchodzi i dynamicznie otwiera np. szafę lub łóżko jedną ręką, w drugiej ręce trzyma broń blisko ciała. Drugi zaś odpowiada za kontrolowane miejsce i w przypadku zagrożenia adekwatnie reaguje. Należy pamiętać o tym, aby dokonać sprawdzenia każdego takiego miejsca, żadnego nie pomijając. W trakcie czynności należy wzajemnie się asekurować i ubezpieczać. Wejście do pomieszczenia należy zakończyć w sposób adekwatny do sytuacji. Może się zakończyć obezwładnieniem napastnika, jak również dalszą wymianą ognia. Trzeba przypomnieć, że w warunkach rzeczywistych, po obezwładnieniu osoby, należy jej w razie potrzeby udzielić pierwszej pomocy².

Podsumowując, strzelania sytuacyjne są przeniesieniem wyszkolenia strzeleckiego do sytuacji jak najbardziej zbliżonych do rzeczywistości. Trenując i rozwijając swoje umiejętności, w przypadku realnego zagrożenia będziemy gotowi do działania. Poprzez nabytą „pamięć mięśniową” oraz podnoszenie swoich umiejętności w tej dziedzinie będziemy bardziej skuteczni. Należy jednak pamiętać, że każda interwencja i sytuacja będzie inna i nie da się jej w stu procentach wytrenować.

TRENING BEZSTRZAŁOWY

Oto kilka ćwiczeń, które można wykonywać oddzielnie lub łączyć je w całość. Tym samym możemy zainscenizować całą interwencję.

ĆWICZENIE 1**Praca w patrolu dwuosobowym – przygotowanie się, komunikacja i przemieszczanie się.****Przygotowanie**

Policjanci podpinają magazynek do broni szkolnej. Przeładowują broń obok siebie i ustawiają się w zespół dwuosobowy. Osoba, która będzie jedyńką, trzyma broń oburącz, ręce wyprostowane. Wylot lufy skierowany w stronę, w którą zespół będzie się przemieszczał. Pistolet lekko opuszczony w taki sposób, aby można było obserwować zagrożenie, a jednocześnie w chwili jego powstania móc szybko zareagować. Palec poza językiem spustowym. Osoba, która będzie dwójką, po przeładowaniu broni gasi ją (wylot lufy ze względów bezpieczeństwa nie może być skierowany w jedyńkę) i ustawia się

Fot. 47.

Fot. 48.

Fot. 49.

za policjantem. Broń trzyma oburącz na wysokości klatki piersiowej, jak najbliżej ciała. Wylot lufy równolegle do podłoża, omijający sylwetkę jedyńki i skierowany w stronę, w którą porusza się patrol (fot. 47–49).

Znaki i sygnały

Znaki i sygnały muszą być jasne i czytelne. Niezależnie od tego, czy to będą umówione wcześniej hasła, czy klepnięcia w ramię, udo itd. Co ważne, nie mogą to być znaki i sygnały, które można pomylić lub przypadkowo źle odczytać.

Dwójka przekazuje jedyńce sygnał, iż jest gotowa. Jedyńka decyduje, kiedy patrol będzie się przemieszczał, w jakim kierunku i z jaką dynamiką. Kiedy jedyńka jest gotowa, po otrzymaniu sygnału gotowości od członka zespołu, daje sygnał lub rusza do przodu (fot. 50–51).

Przemieszczanie się

Patrol przemieszcza się w kierunku zagrożenia z dynamiką adekwatną do zaistniałej sytuacji. Rejon odpowiedzialności jedyńki znajduje się z przodu. Obserwuje i w razie konieczności reaguje, prowadząc ogień. Stanowi również osłonę dla drugiego policjanta. Dwójka w tym czasie przemieszcza się za nim. Musi utrzymywać narzucone tempo przemieszczania się. Rejon odpowiedzialności dwójki to lewa i prawa strona oraz tył, w razie potrzeby przenosi broń z jednej strony na drugą, gasząc ją w chwili przenoszenia jej za plecami policjanta.

Wykonując to ćwiczenie, należy zamieniać się miejscami. Ćwiczyć możliwość pojawienia się zagrożenia w trakcie przemieszczania, wzajemną komunikację i odpowiednią reakcję na zagrożenie (fot. 52–53).

Fot. 50.

Fot. 51.

STRZELANIA SYTUACYJNE

Fot. 52.

Fot. 54.

Fot. 53.

Fot. 47–53. Przygotowanie, komunikacja, przemieszczanie się.

Fot. 55.

ĆWICZENIE 2**Podejście do osłony, „krojenie” i awaryjna wymiana magazynka w patrolu, tzw. młynek.**

Patrol zgodnie z zasadami taktyki podchodzi do krawędzi osłony (praca na krawędzi opisana była w artykule dot. strzelania dynamicznego). Jedynek rozpoczyna „krojenie” pomieszczenia. W chwili pojawienia się celu, rozpoczyna strzelanie. Po oddaniu kilku strzałów następuje awaria broni. Jedynek jak najszybciej schodzi z linii ognia, ustępując miejsca dwójce, która przejmie strzelanie. W tym czasie jedynka rozpoznaje i usuwa awarię broni. W trakcie tych czynności wylot lufy jest skierowany w stronę krawędzi. Po usunięciu awarii, „gasząc broń”, jedynka przemieszcza się za policjanta prowadzącego ogień, jednocześnie informując o swojej gotowości. Analogicznie drugi z policjantów, prowadząc ogień, ma awarię i postępuje w ten sam sposób co poprzedni. W tym ćwiczeniu należy zamieniać się miejscami, jak również ćwiczyć podejście na lewą i prawą krawędź osłony (fot. 54–62).

Fot. 56.

ĆWICZENIE 3**Praca na krawędzi z pozorantem w pomieszczeniu.**

Do tego ćwiczenia używamy amunicji szkolnej. W zależności od sytuacji może być konieczne wejście do pomieszczenia.

Patrol, pracując na krawędzi, widzi w pomieszczeniu osobę, która swoim zachowaniem wymusza odpowiednie działania patrolu. Mogą to być m.in. sytuacje:

- w pierwszym wariantcie pozorant dobywa broń i strzela,
- w drugim wariantcie pozorant na widok patrolu nie wykonuje poleceń i chowa się w głąb pomieszczenia,

Fot. 57.

Fot. 58.

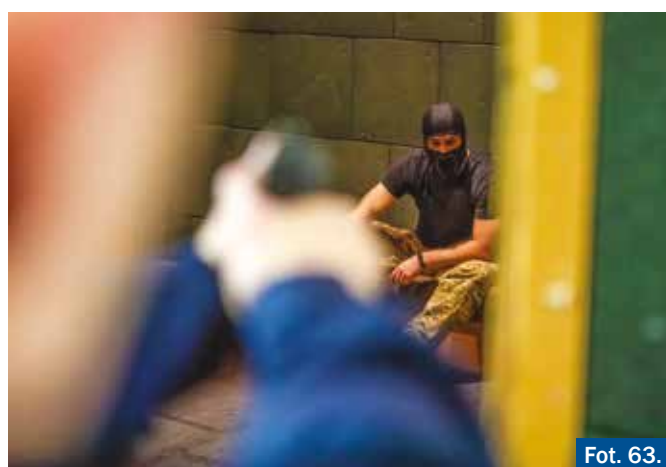

Fot. 62.

Fot. 54–62. Podejście do osłony, „krojenie” i awaryjna wymiana magazynka w patrolu, tzw. młynek.

Fot. 59.

Fot. 63.

Fot. 60.

Fot. 64.

Fot. 61.

Fot. 65.

Fot. 66.

STRZELANIA SYTUACYJNE

Fot. 67.

Fot. 68.

Fot. 70.

Fot. 69.

Fot. 63–69. Praca na krawędzi z pozorantem w pomieszczeniu.

Fot. 71.

Fot. 72.

Fot. 73.

– w trzecim wariantcie pozorant wykonuje polecenia, odrzuca broń.

Patrol postępuje w zależności od zaistniałej sytuacji. Bardzo ważna jest w tym ćwiczeniu wzajemna komunikacja i asekuracja (fot. 63–69).

ĆWICZENIE 4

Rozładowanie broni z użyciem amunicji szkolnej.

To ćwiczenie można wykorzystać do kontynuacji poprzedniego ćwiczenia. Patrol z zachowaniem zasad taktyki musi wejść do pomieszczenia, obezwładnić osobę i udzielić pomocy medycznej w razie potrzeby. Po zakończeniu należy rozładować broń w sposób bezpieczny. Ćwiczenie to można wykonać także w pojedynkę, jak również bez konieczności kontynuacji poprzedniego ćwiczenia. W tym celu należy broń odpowiednio przygotować poprzez załadowanie magazynków co najmniej dwoma sztukami amunicji szkolnej. Po podpięciu magazynków przeładować broń, wyprowadzić w cel. Po chwili dokonać kontroli celu, broni, otoczenia (szczegóły omówione były w artykule dot. strzelań szybkich) i schować broń do kabury ze zwolnionym napięciem iglicy. W celu rozładowania broni należy ją dobyć ponownie z kabury i w pierwszej kolejności wypiąć magazynek z chwytu broni. Można go schować do ładownicy. Następnie dwukrotnie energicznie przeładować broń i jeśli jest to możliwe oddać strzał kontrolny w bezpiecznym kierunku lub – w innym przypadku – zwolnić napięcie iglicy. Broń schować do kabury, zabrać z podłoża amunicję szkolną, która została wyrzucona z komory nabożowej, rozładować, jeśli to konieczne, magazynek (fot. 70–80).

Fot. 74.

Fot. 75.

Fot. 76.

Fot. 77.

Fot. 78.

Fot. 79.

Fot. 80.

Fot. 70–80. Rozładowanie broni z użyciem amunicji szkolnej.
Autor zdjęć nr 1–80. R. Karyś.

PODSUMOWANIE

W artykule przedstawiono w skrócie strzelania z broni palnej krótkiej, zawarte w programie wyszkolenia policjantów. Trening bezstrzałowy to 90% wyszkolenia strzeleckiego, zaś samo strzelanie jest podsumowaniem ćwiczeń i sprawdzianem, jak dokładnie były one wykonywane. W treningu bezstrzałowym, począwszy od strzałów statycznych, poprzez szybkie, dynamiczne, a na sytuacyjnych kończąc, pokazano kilka ćwiczeń. Ćwiczenia te mają za zadanie zbudowanie odpowiednich nawyków, które są bardzo przydatne w strzelectwie. Każde przedstawione ćwiczenie ma wpływ na dalszy etap szkolenia. Wielokrotne i dokładne ich powtarzanie rozwija i buduje odpowiednie nawyki, które na każdym etapie szkolenia przynoszą wymierne wyniki. Dzięki odpowiedniemu treningowi można zareagować intuicyjnie w przypadku re-

alnego zagrożenia. Opisane w artykule zasady i ćwiczenia są formą przypomnienia dla policjantów będących w służbie, a dla kursantów cennym źródłem informacji oraz materiałem przydatnym w samokształceniu.

¹ P. Makowiec, M. Mroszczyk, *Taktyka walki w terenie zurbanizowanym*, wyd. Difin, 2012; M. Mroszczyk, *Nowoczesne szkolenie strzeleckie*, wyd. Defence 24, 2020.

² M. Załuga, D. Połec, *Pierwsza pomoc przy postrzałach*, „Kwartalnik Policyjny” 2021, nr 2.

Summary

Non-shooting training – situational shooting

The last part of the vade mecum on the subject of non-shooting training concerns the issue of situational shooting. Shooting training is the process of shaping and perfecting the acquired skills of safe and effective usage of a firearm. It is addressed to police officers taking part in basic professional training and remaining on active duty. The purpose of this manual is to improve, complete and consolidate the obtained skills of handling weapons. Non-shooting training aims to form the policeman's abilities, which guarantee safety and efficiency while using a firearm, the development of proper habits and motor reactions as well as the control of activities enabling the attainment of shooting precision. It is only possible through training 'muscular memory' as a consequence of multiple repeating of a specific move. In this chapter there have been depicted some of the elements of non-shooting training for the next stage of situational shooting training. There have been presented the principles of work in two-man police patrol, chosen elements of tactics of entering the rooms as well as behaviour in such cases as a firearm malfunction or the necessity of exchanging a magazine behind cover.

Tłumaczenie: Katarzyna Olbryś